

Grundlagsutskottet

Regeringens proposition till riksdagen med förslag till lagar om ändring av kärnenergilagen, av 21 § i säkerhetsutredningslagen och av gruvlagen

Till ekonomiutskottet

INLEDNING

Remiss

Regeringens proposition till riksdagen med förslag till lagar om ändring av kärnenergilagen, av 21 § i säkerhetsutredningslagen och av gruvlagen (RP 8/2020 rd): Ärendet har remitterats till grundlagsutskottet för utlåtande till ekonomiutskottet.

Sakkunniga

Utskottet har hört

- konsultativ tjänsteman Jaakko Louvanto, arbets- och näringsministeriet
- specialsakkunnig Outi Slant, arbets- och näringsministeriet
- lagstiftningsråd Virpi Korhonen, justitieministeriet
- biträdande dataombudsman Jari Råman, Dataombudsmannens byrå
- juris doktor, universitetslektor Anu Mutanen.

Skriftligt yttrande har lämnats av

- professor Tuomas Ojanen
- professor Veli-Pekka Viljanen.

PROPOSITIONEN

Regeringen föreslår att kärnenergilagen, säkerhetsutredningslagen och gruvlagen ändras.

Lagarna avsågs träda i kraft den 1 april 2020.

I motiven till lagstiftningsordningen granskas lagförslagen med avseende på grundlagens 7 § om skydd för personlig integritet, 10 § om skydd för privatlivet och 124 § om överföring av förvaltningsuppgifter på andra än myndigheter.

Utlåtande GrUU 22/2020 rd

Regeringen anser att lagförslagen kan behandlas i vanlig lagstiftningsordning eftersom de inte innehåller några ändringar som hindrar detta. Ändå innehåller propositionen vissa förslag som ger anledning att begära utlåtande från grundlagsutskottet.

UTSKOTTETS ÖVERVÄGANDEN

Utgångspunkter för bedömningen

I propositionen föreslås ändringar och preciseringar i kärnenergilagen som gäller skyddsarrangemang vid användning av kärnenergi. På grund av de ändringsbehov som gäller bestämmelserna om skyddsarrangemang föreslås det att också säkerhetsutredningslagen ändras. Dessutom ändras vissa andra lagar.

Grundlagsutskottet har ett flertal gånger tidigare behandlat kärnenergilagen (se GrUU 17/1985 rd, GrUU 11/2000 rd, GrUU 1/2008 rd, GrUU 4/2012 rd, GrUU 35/2017 rd). Ursprungligen stiftades kärnenergilagen 1987 i grundlagsordning enligt 67 § i riksdagsordningen, vilket innebär att den är en undantagslag. Av de lagar som ska ändras har också gruvlagen (se GrUU 32/2010 rd) och säkerhetsutredningslagen (GrUU 3/2014 rd) stiftats med grundlagsutskottets medverkan.

I propositionen föreslås det att bestämmelserna om säkerhetspersonal i kärnenergilagen förenhetligas med bestämmelserna om väktare i lagen om privata säkerhetstjänster (nedan lagen om säkerhetstjänster). Lagen om säkerhetstjänster har kommit till med grundlagsutskottets medverkan (GrUU 22/2014 rd). I förslaget har man strävat efter att beakta kärnanläggningarnas särdrag, och därför har det ansetts att lagen om säkerhetstjänster inte kan tillämpas direkt. Enligt propositionsmotiven anses väktares befogenheter enligt lagen om säkerhetstjänster inte vara tillräckliga för att skydda användningen av kärnenergi.

Grundlagsutskottet har betonat att ansvaret för allmän ordning och säkerhet ska höra till polisen och andra myndigheter och därför bör ordningsvakter anställda hos bevakningsföretag och väktare bara ha en assisterande och kompletterande roll (GrUU 22/2014 rd, s. 2). Betydande utövning av offentlig makt kan enligt utskottets tolkningspraxis ges andra än myndigheter, om användningen av maktmedel sker i ett noggrant avgränsat utrymme eller i en exakt avgränsad situation och när det är fråga om tillfälligt behov av utomstående hjälp. Befogenheterna som innebär betydande utövning av offentlig makt ska således bedömas från fall till fall och även vara tidsmässigt begränsade. (GrUU 48/2005 rd, s. 4, GrUU 49/2004 rd, s. 2—3, GrUU 20/2002 rd, s. 3.) När grundlagsutskottet bedömt lagstiftning om den privata säkerhetsbranschen har det lagt avgörande vikt vid att väktare och ordningsvakter i huvudsak har samma befogenheter som vilken privatperson som helst. Vid granskningen av vissa mer omfattande befogenheter har utskottet fäst uppmärksamhet vid att befogenheterna vid helhetsbedömningen inte utgör särskilt väsentliga sätt att utöva makt, utan att de ligger så nära rättigheterna för en privatperson som möjligt. (GrUU 22/2014 rd, s. 2, GrUU 20/2002 rd, s. 4—5, GrUU 28/2001 rd, s. 4—6.) Dessutom har grundlagsutskottet ansett det vara viktigt att fastställa säkerhetsorganisationens och säkerhetspersonalens ansvar. Skötseln av en offentlig förvaltningsuppgift förutsätter att personerna i sin uppgift handlar under tjänsteansvar. (GrUU 1/2008 rd, s. 3, GrUU 18/2007 rd, s. 7, GrUU 20/2006 rd, s. 2, GrUU 33/2004 rd, s. 7.)

Utlåtande GrUU 22/2020 rd

Grundlagsutskottet har tidigare bedömt kärnenergilagens nuvarande bestämmelser om skyddsarrangemang, användning av maktmedel, beredskapsarrangemang och allmänna säkerhetsföreskrifter (GrUU 1/2008 rd). Utskottet granskade regleringen särskilt med tanke på 124 § i grundlagen, eftersom bestämmelserna innebar att offentliga förvaltningsuppgifter anförtroddes andra än myndigheter.

I 124 § i grundlagen sägs det att offentliga förvaltningsuppgifter kan anförtros andra än myndigheter endast genom lag eller med stöd av lag, om det behövs för en ändamålsenlig skötsel av uppgifterna och det inte äventyrar de grundläggande fri- och rättigheterna, rättssäkerheten eller andra krav på god förvaltning. Uppgifter som innebär betydande utövning av offentlig makt får dock ges endast myndigheter.

Med hänsyn till att kärnanläggningar är förknippade med säkerhetsrisker behöver de enligt grundlagsutskottet säkerhetsarrangemang utöver det normala. Därför har utskottet ansett det motiverat att kärnanläggningen själv i första fasen försökte gardera sig genom säkerhets- och beredskapsmekanismer och bereda sig på att bekämpa olagliga handlingar med våld om så behövs. Utskottet upprepar denna bedömning. Utskottet betonar dock att regleringen inte får innebära att polisverksamhet till någon del privatiseras (se GrUU 72/2018 rd, GrUU 20/2002 rd, GrUU 28/2001 rd).

Grundlagsutskottet menar att det är nödvändigt och funktionellt att anförtro kärnanläggningarna offentliga förvaltningsuppgifter. När det gäller användning av maktmedel har utskottet hänvisat till att rätten att använda maktmedel som grundar sig på självständig prövning eller att på något annat betydande sätt ingripa i individens grundläggande fri- och rättigheter kan ges andra än myndigheter, om användningen av maktmedel sker i noggrant avgränsade situationer där myndigheten har ett tillfälligt behov av utomstående hjälp (GrUU 1/2008 rd).

Utskottet bedömer att tillfällighetskravet för användning av maktmedel uppfylldes i den nuvarande regleringen då ledningsansvaret för skyddsarrangemang övergick på polisen i situationer där det föreligger hot om lagstridig verksamhet och för beredskapsarrangemang på räddningsmyndigheten när det gäller räddningsinsatser vid olycksfall. Utskottet förutsatte dock att säkerhetspersonalens användning av maktmedel måste begränsas så att maktmedel huvudsakligen får användas bara inom kärnanläggningsområdet och bara för att skydda transport och lagring av kärnmaterial och kärnavfall. Enligt utskottet omfattas också proportionalitetskravet för användning av maktmedel, eftersom 7 o § 1 och 2 mom. kräver att användningen av maktmedel måste vara försvarligt (GrUU 1/2008 rd, s. 3—4). De föreslagna befogenheterna för säkerhetspersonalen och rätten att använda maktmedel motsvarar i huvudsak de tidigare befogenheterna som föreskrivits med grundlagsutskottets medverkan.

I det nya 7 n § 1 mom. i kärnenergilagen föreslås en hänvisning till bestämmelserna i 6 och 7 § i lagen om säkerhetstjänster som allmänna principer för säkerhetspersonalens uppgifter. Grundlagsutskottet anser dock att det är oklart om regleringssättet är ändamålsenligt och tillräckligt med tanke på de grundläggande fri- och rättigheterna. Lagförslaget innehåller inte någon bestämmelse om användning av maktmedel eller om förutsättningarna för användning av maktmedel som motsvarar 7 o § i den gällande kärnenergilagen eller 17 § i lagen om säkerhetstjänster. I regleringen ska det i synnerhet genom bestämmelser som motsvarar 17 § i lagen om säkerhetstjänster säker-

Utlåtande GrUU 22/2020 rd

ställas att befogenheter som gäller användning av maktmedel binds vid nödvändigheten, försvarbarheten och proportionaliteten i användningen av maktmedel. Bestämmelsen måste kompletteras. Det är ett villkor för att lagförslag 1 ska kunna behandlas i vanlig lagstiftningsordning.

Utbildning och övervakning

Ytterligare ett villkor för att offentliga förvaltningsuppgifter ska kunna anförtros andra än myndigheter är enligt 124 § i grundlagen att det inte äventyrar de grundläggande fri- och rättigheterna, rättssäkerheten eller andra krav på god förvaltning. Bestämmelsen understryker enligt motiveringen betydelsen av att de som sköter offentliga förvaltningsuppgifter ska vara utbildade för ändamålet och sakkunniga samt att de ska stå under tillräcklig offentlig tillsyn (RP 1/1998 rd, s. 179/II).

Grundlagsutskottet har i sin praxis ansett att behovet av utbildning accentueras, om befogenheterna omfattar rätt att använda maktmedelsredskap (GrUU 54/2001 rd, s. 5). Ekonomiutskottet bör komplettera 7 m § i lagförslaget exempelvis så att den kompletterande utbildning som krävs för bärande och användning av maktmedelsredskap ges till exempel av en utbildningsanordnare som godkänts som utbildare i användningen av maktmedel och skytteinstruktör och som avses i lagen om privata säkerhetstjänster. I bestämmelsen bör det dessutom förutsättas att säkerhetspersonalen avlägger de årliga praktikkrav och nivåprov som gäller användningen av de maktmedelsredskap som de bär.

Enligt grundlagsutskottet är det av betydelse att en säkerhetsperson inte är verksam som väktare och i bevakningsuppdrag enligt lagen om privata säkerhetstjänster och således inte heller omfattas av tillsynen enligt den lagen ens när han eller hon sköter uppgifter enligt kärnsäkerhetslagen i ett bevakningsföretags tjänst. Utskottet anser att det är oklart hur övervakningen av säkerhetspersonalen ska genomföras på ett korrekt sätt. Lagförslaget innehåller inga uttryckliga bestämmelser om till exempel hur man ska förfara om en säkerhetsperson inte längre uppfyller de föreskrivna förutsättningarna eller har handlat lagstridigt i sina uppgifter. Bestämmelsen måste kompletteras.

Maktmedelsredskap och användning av skjutvapen

I 7 u § i förslaget till kärnenergilag föreskrivs om säkerhetspersonalens tillåtna maktmedelsredskap. För närvarande saknas i lagen bestämmelser om de maktmedelsredskap som står till förfogande. Maktmedelsredskap som säkerhetsperson får använda är skjutvapen enligt 2 § i skjutvapenlagen, gasspray, handbojor, högst 70 cm långa batonger, teleskopbatong och hundar som utbildats för att användas som maktmedel. Som maktmedelsredskap kan i säkerhetsreglementet dessutom godkännas andra maktmedelsredskap som till sina egenskaper och verkningar är lindrigare än skjutvapnet när de används på behörigt sätt.

Det finns dessutom särskilda bestämmelser om användning av skjutvapen. Skjutvapen får bäras endast om det med hänsyn till omständigheterna är nödvändigt för uppdraget. Skjutvapen får användas endast när en persons verksamhet kan orsaka direkt och allvarlig fara för annans liv eller hälsa eller för kärn- eller strålsäkerheten och det inte finns något lindrigare sätt att undvika faran. Skjutvapen får dessutom användas i brådskande och viktiga uppdrag för att avlägsna föremål,

Utlåtande GrUU 22/2020 rd

djur eller motsvarande hinder. Skjutvapen får användas för att skingra folksamlingar endast om det i vapnen används gaspatroner eller andra motsvarande patroner.

Grundlagsutskottet har tidigare vid bedömningen av väktares rätt att bära skjutvapen ansett att bärande av skjutvapen i lag kan kopplas samman med till exempel bara vissa uppgifter, såsom värde transporter. Vidare bör i lagen krävas förhandsgodkännande av polisen för ett uppdrag, och endast väktare som har genomgått en särskild introducerande utbildning kan i lagen tillåtas bära vapen (GrUU 28/2001 rd, s. 4).

Uppgiften som säkerhetsperson vid en kärnanläggning är enligt grundlagsutskottet i detta avseende jämförbar med den bevakningsuppgift som utskottet använder som exempel för värde transport och där det är motiverat att bära skjutvapen. Enligt 7 m § 4 mom. ska säkerhetspersonalen ha tillräcklig utbildning i grunderna för legitimiteten i att använda maktmedel och iakttagandet av dessa grunder i praktiska situationer samt i användningen av behövliga maktmedelsredskap. På dessa grunder är de föreslagna bestämmelserna om användning av skjutvapen till sina grunder ändamålsenliga. Med tanke på proportionalitetskravet fäster utskottet dock uppmärksamhet vid att det av bestämmelsens ordalydelse indirekt framgår att regleringen tillåter säkerhetspersonalen användning av skjutvapen för att skingra folksamlingar, dock endast med hjälp av gaspatroner. Enligt utskottet är det dock klart att om till exempel en demonstration i närheten av ett kärnkraftverk eskalerar till ett hot, ska uppgiften att upprätthålla säkerheten omedelbart överföras från säkerhetspersonalen till polisen.

Enligt 7 u § 2 mom. i det lagförslag som gäller kärnenergilagen kan som maktmedelsredskap utöver de som särskilt räknas upp i 1 mom. i säkerhetsreglementet godkännas maktmedelsredskap vars egenskaper och verkningar när de används på behörigt sätt är lindrigare än skjutvapens, om detta är motiverat för att trygga en säker användning av kärnenergin. Ett sådant maktmedelsredskap kan enligt motiven vara till exempel midjefängsel för att hindra den gripne från att rymma till dess att han eller hon har överlämnats till polisen. Det sistnämnda är ett maktmedelsredskap som kräver särskild utbildning och som antas begränsa personens rörelse- och handlingsfrihet i större utsträckning och mer omfattande än till exempel enbart handbojor.

Grundlagsutskottet påpekar att användningen av ett sådant maktmedelsredskap förutsätter exakta och noggrant avgränsade behörighetsbestämmelser som uppfyller kraven på godtagbarhet och proportionalitet i fråga om en begränsning av de grundläggande fri- och rättigheterna. Enligt grundlagsutskottet ska de maktmedelsredskap som får användas i uppdrag specificeras uttömmande i lag i ett sådant regelverk. Lagförslagets 7 u § 2 mom. bör strykas.

Ingripande i obemannade luftfartygs färd

I 7 v § i det lagförslag som gäller kärnenergilagen finns en ny bestämmelse om ingripande i obemannade luftfartygs färd. I paragrafens 1 mom. sägs att för tryggnad av kärn- eller strålsäkerheten har en säkerhetsperson för ett kärnkraftverk rätt att med hjälp av en teknisk anordning eller maktmedel tillfälligt omhänderta ett obemannat luftfartyg eller hindra dess användning eller annars ingripa i dess färd, om det obehörigen kommer in på ett område som tillståndshavaren stadigvarande förfogar över och där luftfart är förbjuden med stöd av 11 § i luftfartslagen. Enligt 2 mom. får en säkerhetsperson i en sådan situation kortvarigt använda en teknisk anordning som

Utlåtande GrUU 22/2020 rd

inte orsakar olägenhet för kärn- eller strålsäkerheten eller mer än ringa störningar i annan radiokommunikation eller i ett allmänt kommunikationsnäts anordningar eller tjänster. Säkerhetspersonen har rätt att behandla radiokommunikation, förmedlingsuppgifter och lokaliseringssuppgifter som har samband med användningen av obemannade luftfartyg, i syfte att ingripa i ett obemannat luftfartygs färd eller för att identifiera luftfartyget eller en del i dess helhetssystem och för att fastställa dess position.

I propositionens motiv till lagstiftningsordning bedömer regeringen de föreslagna bestämmelserna som ingripande i egendomsskyddet enligt 15 § och i hemligheten i fråga om andra förtroliga meddelanden enligt 10 § 2 mom. i grundlagen. I propositionsmotiven sägs att om ett obemannat luftfartyg styrs med hjälp av en mobiltelefon, en dator eller någon annan teleterminalutrustning som kan kopplas till en fysisk person, innefattar behandlingen av radiokommunikationen och förmedlingsuppgifterna oundvikligen uppgifter genom vilka en person kan identifieras (RP s. 55).

Grundlagsutskottet fäster uppmärksamhet vid att det i propositionens motiveringar till lagstiftningsordning (s. 55) i fråga om regleringens grundlagsenlighet hänvisas till att identifieringsuppgifter (förmedlingsuppgifter) enligt grundlagsutskottets praxis faller utanför kärnområdet för den grundläggande fri- och rättigheten för sekretess i fråga om konfidentiella meddelanden (GrUU 67/2010 rd, s. 4, GrUU 37/2002 rd, s. 3 och GrUU 26/2001 rd, s. 3). I utskottets nyare praxis har det dock ansetts att identifieringsuppgifter som anknyter till elektronisk kommunikation samt möjligheten att sammanställa och kombinera dem kan vara så pass problematiska med hänsyn till skyddet för privatlivet att en kategorisk uppdelning av skyddet i ett kärnområde och ett randområde inte alltid är motiverad, utan man måste på ett allmännare plan fästa vikt också vid hur betydelsefulla begränsningarna är (GrUU 48/2018 rd och GrUU 18/2014 rd, s. 6/II, se också GrUU 36/2018 rd, s. 22).

Identifieringsuppgifter som gäller kommunikation omfattas således i sig av skyddet i 10 § 2 mom. i grundlagen. Enligt grundlagsutskottet handlar fjärrstyrningen av obemannade luftfartyg till kärnkraftverksområdet exempelvis med hjälp av mobiltelefon eller dator inte om sådana förtroliga meddelanden som avses i 10 § 2 mom. i grundlagen och som man genom bestämmelsen i grundlagen över huvud taget har för avsikt att ge grundlagens skydd.

Hälsoundersökningar och anmälningsrätten för en yrkesutbildad person inom hälso- och sjukvården

Enligt 7 w § i förslaget till kärnenergilag ska tillståndshavaren årligen och i övrigt vid behov genom hälsoundersökningar försäkra sig om att säkerhetspersoner och de personer som arbetar som kärnkraftverksoperatörer i kärnkraftverkets kontrollrum med hänsyn till hälsotillståndet är lämpliga för sina uppgifter. I paragrafens 2 mom. sägs att läkare och andra yrkesutbildade personer inom hälso- och sjukvården trots sekretessbestämmelserna har rätt att till tillståndshavarens ansvariga föreståndare, till den person som ansvarar för skyddsarrangemangen och till Strålsäkerhetscentralen anmäla en kärnkraftverksoperatör vid kärnkraftverket och till polisen en säkerhetsperson som läkaren eller den yrkesutbildade personen inom hälso- och sjukvården utifrån patientuppgifterna, ett möte med personen eller en undersökning med hänsyn till personens hälsotillstånd eller beteende av grundad anledning anser vara olämplig för sitt uppdrag eller utgöra en risk för kärn- eller strålsäkerheten.

Utlåtande GrUU 22/2020 rd

Anmälningrätten enligt bestämmelsen innebär ett ingrepp i det skydd för privatlivet och personuppgifter som tryggas i 10 § 1 mom. i grundlagen. Betydelsen av att ingripa ökar av att det är fråga om en persons hälsouppgifter som i princip ska betraktas som känsliga uppgifter, även om innehållet i anmälan har begränsats i 3 mom. så att anmälningrätten inte ger rätt att röja en persons detaljerade hälsouppgifter, utan endast ett uttalande om att personen ”eventuellt inte är lämplig för sin uppgift eller att denne kan utgöra en kärn- eller strålsäkerhetsrisk”.

Grundlagsutskottet har tidigare i samband med skjutvapenlagen bedömt polisens rätt att få hälsouppgifter av den som ansöker om tillstånd att förvärva skjutvapen samt läkarens rätt att göra en anmälan till polisen om en person som kan vara olämplig att inneha ett skjutvapen. Enligt utskottet fanns det särskilt tungt vägande skäl med tanke på de grundläggande fri- och rättigheterna för lagstiftningen som i sista hand går tillbaka till rätten till liv, personlig frihet och integritet, som är tryggade i 7 § 1 mom. i grundlagen. Syftet med regleringen var att förhindra att en person som utgör en fara för sig själv eller någon annan får ett skjutvapen i sin besittning (GrUU 18/2010 rd, s. 4—6, GrUU 13/2014 rd, s. 3—4). Utskottet ansåg att en sådan reglering kan genomföras i vanlig lagstiftningsordning under förutsättning att regleringen bringas i överensstämmelse med kravet på exakthet och noggrann avgränsning av begränsningen av de grundläggande fri- och rättigheterna (GrUU 18/2010 rd, s. 6).

Enligt grundlagsutskottet finns det i den aktuella situationen motsvarande synnerligen vägande skäl som hänför sig till människors liv och säkerhet (7 § i grundlagen) och som återgår till den grundläggande miljörätten (20 § i grundlagen) och som kräver accentuerade säkerhetsarrangemang i kärnanläggningarnas centrala uppgifter. Utskottet anser att en person som arbetar vid en kärnanläggning kan åläggas betydligt mer långtgående skyldigheter att delta i hälsokontroller än arbetstagare i allmänhet. Med beaktande av de accentuerade säkerhetskrav som ställs på kärnanläggningar anser utskottet inte att regleringen är problematisk.

Behovet av en totalreform

Kärnenergilagen har stiftats som en undantagslag. Grundlagsutskottet ansåg då (GrUU 17/1985 rd) att 15 och 63 § måste stiftas i grundlagsordning. I 15 § föreskrevs det att ett principbeslut om en kärnanläggning ska fastställas i riksdagen, och detta ansågs avvika från regeringsformen och riksdagsordningen. Samtidigt ansåg utskottet 63 § 2 mom. vara problematiskt med avseende på regeringsformens bestämmelser om Finlands suveränitet, eftersom momentet ger företrädare för en främmande stat eller en internationell organisation rätt att självständigt utöva offentlig makt i Finland (se GrUU 17/1985 rd).

I samband med grundlagsreformen uppmanade utskottet regeringen att undvika rent nationella lagar som inte är förenliga med grundlagen och att ta ställning till hur nödvändiga de undantagslagar är som stiftats innan den nya grundlagen träder i kraft och vilket deras förhållande är till den nya grundlagen och vidta nödvändiga åtgärder för att lagstiftningen ska uppfylla grundlagens krav (GrUB 10/1998 rd, s. 21/II, GrUU 46/2005 rd, s. 4/II och GrUU 9/2007 rd, s. 5/I).

Grundlagsutskottet fäste redan år 2008 uppmärksamhet vid behovet att ändra lagen som helhet och ansåg det vara ändamålsenligt att regeringen inte granskar bestämmelsernas grundlagsenlighet närmare när lagen ändras nu, utan i stället uppskjuter en närmare granskning av de bestäm-

Utlåtande GrUU 22/2020 rd

meler som lett till att undantagslagsförfarandet har tillämpats tills dess att den kommande totalreformen av lagen blir aktuell (GrUU 1/2008 rd).

Kärnenergilagen, som har stiftats som en undantagslag, har reviderats flera gånger. Lagens systematik har blivit förvirrande. Utskottet betonar det akuta behovet av en totalreform. Det är nödvändigt att bedöma bestämmelserna i kärnenergilagen i sin helhet med tanke på den gällande grundlagen.

FÖRSLAG TILL BESLUT

Grundlagsutskottet anför

att lagförslagen kan behandlas i vanlig lagstiftningsordning, men lagförslag 1 bara om utskottets konstitutionella anmärkning till att befogenheter som gäller användning av maktmedel binds vid nödvändigheten, försvarbarheten och proportionaliteten i användningen av maktmedel beaktas på behörigt sätt.

Helsingfors 9.9.2020

I den avgörande behandlingen deltog

ordförande Johanna Ojala-Niemelä sd
vice ordförande Antti Häkkänen saml
medlem Outi Alanko-Kahiluoto gröna
medlem Bella Forsgrén gröna
medlem Jukka Gustafsson sd
medlem Maria Guzenina sd
medlem Olli Immonen saf
medlem Hilikka Kemppi cent
medlem Mikko Kinnunen cent
medlem Anna Kontula vänst
medlem Jukka Mäkynen saf
medlem Wille Rydman saml
medlem Heikki Vestman saml
medlem Tuula Väättäinen sd
ersättare Markku Eestilä saml
ersättare Johannes Koskinen sd
ersättare Merja Mäkisalo-Ropponen sd.

Sekreterare var

utskottsråd Mikael Koillinen.